

Felötlött tudat

Szeretettel küldöm egy jól sikerült fotómat, míg te aggódsz a rólam kialakult kép miatt, éjszakai barangolásaim digitális kivonata, általában nem emlékszem semmire, csak néha, akkor viszont mindig előre, eufóriát nem okoz, legfeljebb egy kis álharmóniát érezhetsz, szeretnék bebiztosítani téged minden ellen, sajnos képtelenség, hiszen nem tudom már megszervezni rendesen tiszta, elengedő, holdsétás távolléteimet.

Rendszertávlát

Ez egy hatalmas lépés,
egy következő, fontos küldetés.
Szondát küldünk, hogy végre feltérképezze
lehetséges múltunk jövőtől megfosztott szerkezetét.

És ha visszatér a gép,
és mi kielemezzük az adatokat,
az idő a kozmikus értelem leletévé foszlik;
a jelent használatra oszthatjuk ki feltétlen híveinknek.

A graviátor vadhajnala

Már este sejtettem, hogy ma felejthetetlen,
különös napra virradok, nehezen ment az
elalvás, súlyosnak bizonyult az éjszaka,
fagyos volt, rémületes, reggel aztán már

pontosan emlékeztem nemsokára történő
dolgokra, az ismeretlen katona és a szőke,
gyönyörű pizzáslány szerelmére, utóbbi
engem szeret, de mindig csak pár percig,

a sikerülés soha nem tart sokáig, rémlett
kilencfogásos, ismét túléltem halálom, aztán
a professzor, aki időnként egyszemélyes
graviátornak nevez engem, büszkeségét,

nemteremtényét, a kérges, fájó szívű
replikátort, tudtam, hogy a pokol furcsa
lányában számalom ébred volt mestere
íránt, aki ugyancsak én vagyok, és hogy

énekelnem kell neki, majd és még, de
dalol velem más is, szintén én volnék,
miközben minden ismerősöm is egyben,
a jövő mélykék vadhajnala elkoptatott

ósiséggként villant be, pedig most éljük,
nem más, mint az elátkozott, szentséges
múlt százezerszeres újjávarázslása, arra
is emlékeztem, hogy ennek az egésznek

vége szakad nemsokára, jön egy újabb
éjszaka, egy újabb rémületes, kemény
lesz nagyon egy holnap megint mindent
újrakezdő graviátor számára, aki csak

egy ember, a Föld bolygó kicsi, minden
életbe beleszerető, de mindenkit gyűlölni
is képes, maga számára ismeretlennek
maradó, ártatlan, ártalmatlan istene.

Bosszú

A sápadó fény, a magának szőtt háló,
az előre emlékezés apokaliptikája,
szüntelen lefojtás, üveg hidegsége,
önvád, amiért ugyanazt az utat járja,

a köd, a hó, a nagy hegy vad levegője,
szertesuhanás, megcsikordulás a talpa alatt,
lebegő erőtér, boltozatos érvek,
elvesztett mérték, hajlás, mi csöndekre tapadt,

a mázolt dús rúzs, a reszketések vágya,
borongó reggelek, kék varjak sebes rebbenése,
végezetül majd a belepés angyala
vállalkozik a kaotikus ütközésre.

Kollagén

Jól mondod, kicsit fiatalabb lettél.
Bár elsősorban inkább homályoska.
Arcodra durván kifakult a nemrég,
ilyen a Hold túl jól ismert oldala.

Hömpölygéses, kusza álmok keltenek.
Havas karc, varázsos melankólia.
Matt ékszerek rovátkákkal, későnyár,
sürgetett, néma csók, lepkefóbia.

■ **Egressy Zoltán:** 1967-ben született Budapesten. Szép Ernő- és József Attila-díjas író, költő, drámaíró.
Legutóbbi kötete: *Júlialepke – harminckét vallomás* (Európa Kiadó).